İyilik Geçidi

Yavuz DEMİRKIRAN

İyilik Geçidi

Yavuz DEMİRKIRAN

Her kaldırım boyunca çiçeklerin başını salladığı neşeli Sunnybrook kasabasında, Maya adında bir kızın aklına büyük bir fikir geldi. Yeşil bez çantası planlarla dolu halde okul bahçesinde durdu, konuşurken kıvırcık topuzları zıplıyordu. "Bir geçit düzenleyelim," dedi, "ama süslü arabalar için değil. Bir İyilik Geçidi!" Aralıklı dişleriyle gülümsemesi herkesi dinlemeye yöneltti.

Bitkilere ve hayvanlara her şeyden çok bayılan Theo, bahçe eldivenlerini cebinden çekti. "Ağaç dikmekle ilgili bir araba yapabilirim," dedi, çilleri heyecanla kırıştı. Uzun boylu ve düşünceli, uzun örgüsü ve yuvarlak gözlükleriyle Luz başını salladı. "Ben de yeni komşuları karşılamakla ilgili bir tane yapacağım," diye ekledi, panosunu göğsüne yakın tutarak. "Bir zamanlar ben de yeniydim ve bir gülümseme bana yardım etmişti."

Çocuklar aceleyle kasaba meydanına gitti; orada Sal Dede, tahta bastonuyla bir bankta oturuyordu. Planlarını duyunca gür beyaz kaşlarını kaldırdı. "Süslemesiz bir geçit mi?" diye kıkırdadı. "Biraz sıkıcı olmaz mı?" Maya başını salladı. "İyilik sıkıcı değildir," dedi. "Her şeyin en güzel yanıdır!"

Ertesi gün çocuklar arabalarını yapmak için Theo'nun arka bahçesinde toplandı. Theo dikkatle karton bir ağaç boyadı; dalları geniş ve yeşildi. "Geçitten sonra gerçek fidanlar dikeceğiz," dedi, eldivenlerini tekrar cebine koyarak. Maya "Bir Komşuya Yardım Et" ve "İyi Ol" yazan tabelalar çizdi. Luz büyük bir hoş geldin afişi çizdi, kırmızı kurdelesi esintide dalgalanıyordu.

Haber Sunnybrook'ta yayıldı ve kısa sürede daha çok çocuk katıldı. Bazıları köpek, kedi ve mama kaseleri resimleriyle hayvanlara bakmakla ilgili bir araba yaptı. Diğerleri süpürme ve yemek pişirme çizimleriyle evde yardım etmekle ilgili bir araba oluşturdu. Maya'nın çantası yeni fikirlerle ağırlaştı. "Her iyilik önemlidir," dedi herkese. "Büyük ya da küçük, fark yaratır."

Ama herkes emin değildi. Bakkalda birkaç yetişkin fısıldaştı. "Ev işleriyle ilgili bir geçit mi?" dedi biri. "Pek heyecanlı görünmüyor." Bir diğeri başını salladı. "Bando takımlarını ve pırıl pırıl arabaları özlüyorum." Çocuklar bunları duydu ve bir an gülümsemeleri soldu. Maya dudağını ısırdı ve arkadaşlarına baktı.

Maya pes etmedi. Meydanda bir kasaya çıkıp seslendi: "Gelin arabalarımızı görün! Size iyiliğin ne demek olduğunu göstereceğiz!" Theo ve Luz yanında durdu, çizimlerini yukarı kaldırdılar. Küçük bir kalabalık merakla toplandı. Sal Dede bastonuna yaslanıp izledi, sıcak ela gözleri ilgiyle parıldıyordu.

Önce Theo konuştu. "Benim arabam ağaçlarla ilgili," dedi. "Ağaçlar bize gölge ve temiz hava verir. Onları diktiğimizde dünyaya ve üzerindeki herkese yardım ederiz." Çocukların kazıp suladığı bir resim gösterdi. "Kendi fidanınızı dikebilmeniz için fidan dağıtacağız." İnsanlar başını salladı, birkaçı gülümsedi. "Bu gerçekten çok güzel," dedi biri.

Sonra Luz öne çıktı, yuvarlak gözlükleri parıldadı. "Benim arabam yeni komşuları karşılamakla ilgili," dedi. "Buraya taşındığımda kendimi yalnız hissettim. Ama sonra Maya bana merhaba dedi ve her şey değişti." Hoş geldin afişini kaldırdı. "Hepimiz karşılayan olabiliriz. Bir el sallama, bir gülümseme, bir tabak kurabiye—işe yarar." Kalabalık onaylayarak mırıldandı.

Sal Dede yavaşça ayağa kalktı. "Buraya yeni geldiğim zamanı hatırlıyorum," dedi, sesi çatallanarak. "Utangaçtım ve bir komşu bana çorba getirmişti. O iyilik kendimi evimde hissetmemi sağladı." Çocuklara gülümsedi. "Belki de bu geçit hiç de sıkıcı değil. Belki de tam ihtiyacımız olan şey." Çocuklar sevinçle bağırdı ve Maya ona sıkıca sarıldı.

Geçit günü geldi, güneşli ve aydınlık. Çocuklar arabalarını sıraya dizdi, her biri yardımcı bir eylemi gösteriyordu. Theo'nun ağaç arabasında dağıtılacak gerçek fidanlar vardı. Luz'un hoş geldin arabasında renkli afişler ve dostça tabelalar vardı. Diğer arabalar hayvan bakımını ve yardım eden elleri gösteriyordu. Bütün kasaba izlemeye çıktı, şüphe edenler bile.

Geçit Ana Cadde boyunca ilerlerken çocuklar hikâyelerini paylaştı. "Bu araba büyükannem için," dedi bir kız. "Bitkilerini sulamasına yardım ediyorum." Bir oğlan hayvan arabasını işaret etti. "Barınağa mama topluyoruz." Yetişkinler dinledi ve kalpleri yumuşadı. Bazıları mutluluk gözyaşlarını sildi. "Bu şimdiye kadarki en güzel geçit," dedi bir kadın.

Sonra harika bir şey oldu. Büyükler katılmaya başladı. Bir fırıncı kurabiye dağıttı. Bir bahçıvan fazladan çiçek getirdi. Sal Dede papatyalarla süslenmiş eski çiçek arabasıyla çıkageldi. "Ben de geçide katılıyorum!" diye seslendi. "İyilik herkes içindir!" Çocuklar güldü ve el salladı, geçit büyüdü ve daha da parladı.

Geçit parka ulaştığında bütün kasaba yürüyüşteydi. İnsanlar tabelalar taşıdı, atıştırmalıklar paylaştı ve birbirine yardım etti. Maya etrafına baktı ve kalbinin kabardığını hissetti. "Gördünüz mü?" dedi Theo ve Luz'a. "İyilik herkesi mutlu eder." Fidanları birlikte diktiler ve her biri bir özen sözüydü.

Geçitten sonra kasaba meydanı gülümsemeler ve dostlukla çınladı. Daha önce hiç konuşmamış komşular şimdi sohbet ediyordu. Çocuklar birlikte oynadı, yetişkinler temizliğe yardım etti. Sal Dede bankında oturup sevinci izledi. "Siz çocuklar bize önemli bir şey öğrettiniz," dedi. "Birbirimize yardım etmek topluluğumuzu parlatır."

O günden sonra İyilik Geçidi, Sunnybrook'ta yıllık bir gelenek oldu. Arabalar her zaman sadeydi ama hikâyeler her zaman zengindi. Maya, Theo ve Luz iyiliğin yalnızca geçitler için olmadığını biliyordu—her gün içindi. Ve kasaba gülümsemelerle ve dostlukla parladıkça herkes aynı fikirdeydi: Birbirine yardım eden bir topluluk, olunabilecek en mutlu yerdir.